

Не суди

Є такі слова, які підкуповують простотою про те, як уникнути суворого і неминучого Суду Божого. Знають їх багато людей, в тому числі і ті, для кого читання і слухання Євангелія не є головним заняттям життя. Ось ці слова: «**Не суди, і не будеш судимий**». Або – такі ж самі: «**Яким судом судите, судять вам; якою мірою міряєте, відміряють вам**». Сенс другого слова дорівнює змісту першого, оскільки якщо ти відмовився від строгості щодо чужих гріхів, тоді смієш сподіватися на милість до себе з боку Бога.

Простота Євангелія не скасовує його глибини і складності. По-перше, ми не маємо права плутати добро і зло та зрівнювати їх і тому, через острах впасти в засудження, повинні відмовитися від моральних оцінок. Без розуміння, що таке «добре» і що таке «погано», життя людське навряд чи взагалі можливе. Щоб, по слову псалма, **ухилитися від зла і створити благо** (Пс.33: 15),

потрібна і моральна чуйність, і досвід, і здатність до здорових суджень. «Не суди» зовсім не повинно означати «перестань думати» або «перестань відрізняти добро від зла».

Людиною, що до надзвичайно була чуйною і непогрішною в питаннях гріха і праведності, була **людина Христос Ісус** (1 Тім.2: 5). В Його вченні не було пестоців, лицемірства та догоджання людям. Навіть вороги говорили про Нього: **Учителю, знаємо ми, що Ти справедливий, і наставляєш на Божу дорогу правдиво, і не зважаєш ні на кого, бо на людське обличчя не дивишся Ти** (Мф.22: 16). Христос, більше за інших мав право суворо ставитися до грішників. Однак саме з Його уст лунало: **і Я не засуджую тебе** (Ін.8: 11), «**Отче, прости їм, бо не відають, що чинять**» (Лк. 23:34)-ця дивовижна молитва про розпинателів була виголошена ним на голгофському Хресті.

Навчитися не засуджувати можна тільки у Ісуса Христа. Якщо ми навчимося цьому, то на ділі виконаємо Павлове веління: **У вас повинні бути ті самі думки, що й у Христі Ісусі** (Флп.2: 5). У цих відчуттях неминуче повинні з'єднатися жаліслива любов до людини, яка грішить, і уявна неототожнюваність грішника з гріхом. Людина - не винахідник гріха, а жертва. Гріх збеззечтив, сплотивив людину, але й не винищив Божественного образу.- так дивиться на людину Христос. Якщо хочемо не судити, доведеться цьому погляду навчитися. Якщо

розум не має навички осудливо реагувати на те, що відбувається навколо, значить, думка про Бога від розуму невідлучна.

Виконання заповідей «не суди» - це не припинення розумової діяльності і розумної праці. Допоможе подолати кризу осуду також пам'ять про свої гріхи, глибоке зітхання про які завжди доречне. Ми повинні пам'ятати те, що Знавець людських сердець і Цар світу - Господь - один тільки може вимовити безпомилковий вирок людині. Він один знає, хто міг виправитися і не виправився, а хто не став краще, тому що не міг. Він знає і підступність диявола, і слабкість людини, і прихильну тяжкість обставин, і ще багато того, від чого залежить правильний суд і що є прихованим від очей людських.

Рідко йдеться про те, що непрямим засудженням може з'явитися похвала. Ви можете захоплено хвалити знайомого лікаря, священика, шкільного вчителя, а між рядків цієї похвали буде вгадуватися осуд на адресу інших людей, такої ж професії. Це може звучати: мовляв, ось цей - так, велика людина, а той - так, дрібниця. Це може і не звучати, але матися на увазі, і виходить, що заповідь про неосудження ускладнюється і що навіть в похвалах ми повинні бути стримані і уважні.

Неоціненною підмогою для зменшення гріхів є свідоме втеча від пліток. Варто перестати вникати в справи, які особисто тебе не стосуються, треба присікти просту цікавість, як палаюче багаття засудження, яке позбувшись більшої частини дров, почне згасати.

У нас склався словесний портрет людини, якій по смерті Христос ніякого осуду не скаже, але, вказавши на райські врата, промовить: «Заходь». Ця людина, геть позбавлена цікавості. Щоб слухати чужі таємниці у нього не було вух, і для розмов про чужі гріхи його мова була не пристосована. Свої гріхи він пам'ятав. Слова Давида «**гріх мій завжди переді мною**» для нього не були просто словами. Коли на ваги його думок лягали гріхи людей, на другу чашу відразу ж опускалася пам'ять про милість Бога і Кров Нового Завіту. Він поучався в **Законі Господнім день і ніч**, хоча ніщо зовні не видавало в ньому подвижника і людям він здавався ледарем чи «ні рибою, ні м'ясом». Він і був нікчемною людиною, яка не одягала нагих, не спала на підлозі, не досягала успіхів в пості, не навчилася молитися вогненно і чудотворно. Всі його сили пішли на внутрішню боротьбу зі своїм нерозумним серцем, яке все життя поривалося вкрасти у Бога царську гідність, щоб розвішувати на всіх свої ярлики. Цього він серцю не дозволив. Наскільки важко йому далася ця внутрішня робота - нам, любителям засудження, сказати важко. Але Христос, який обіцяв не судити того, хто не судив, просто і без Суду скаже цій людині: «Заходь», - і вкаже на перлинні ворота в золотій стіні.

Священник Андрій Ткачов

22 червня 2021 року виповнилася річниця, як відійшов до Бога видатний архіпастир, храмобудівничий, яскрава духовна особистість – митрополит Черкаський і Канівський Софроній. Вшанувати його пам'ять до черкаського кафедрального Архангело-Михайлівського собору, зведеного невтомними трудами й молитвами спочилого митрополита, з'їхалися чисельні пастирі, намісники й настоятельниці монастирів Черкащини, парафіяни.

Молитовні заходи, присвячені пам'яті владичі Софронію, очолив його спадкоємець – Високопреосвященніший архієпископ Черкаський і Канівський Феодосій. Владика очолив Божественну літургію, за якою були піднесені сугубі молитви за упокій душі митрополита Софронія.

Владичі Феодосію співслужили вікарні архієреї Черкаської єпархії - Преосвященний єпископ Золотоніський Іоанн, та єпископ Корсунь-Шевченківський Антоній, а також понад сто кліриків з усієї Черкаської та інших єпархій Української Православної Церкви.